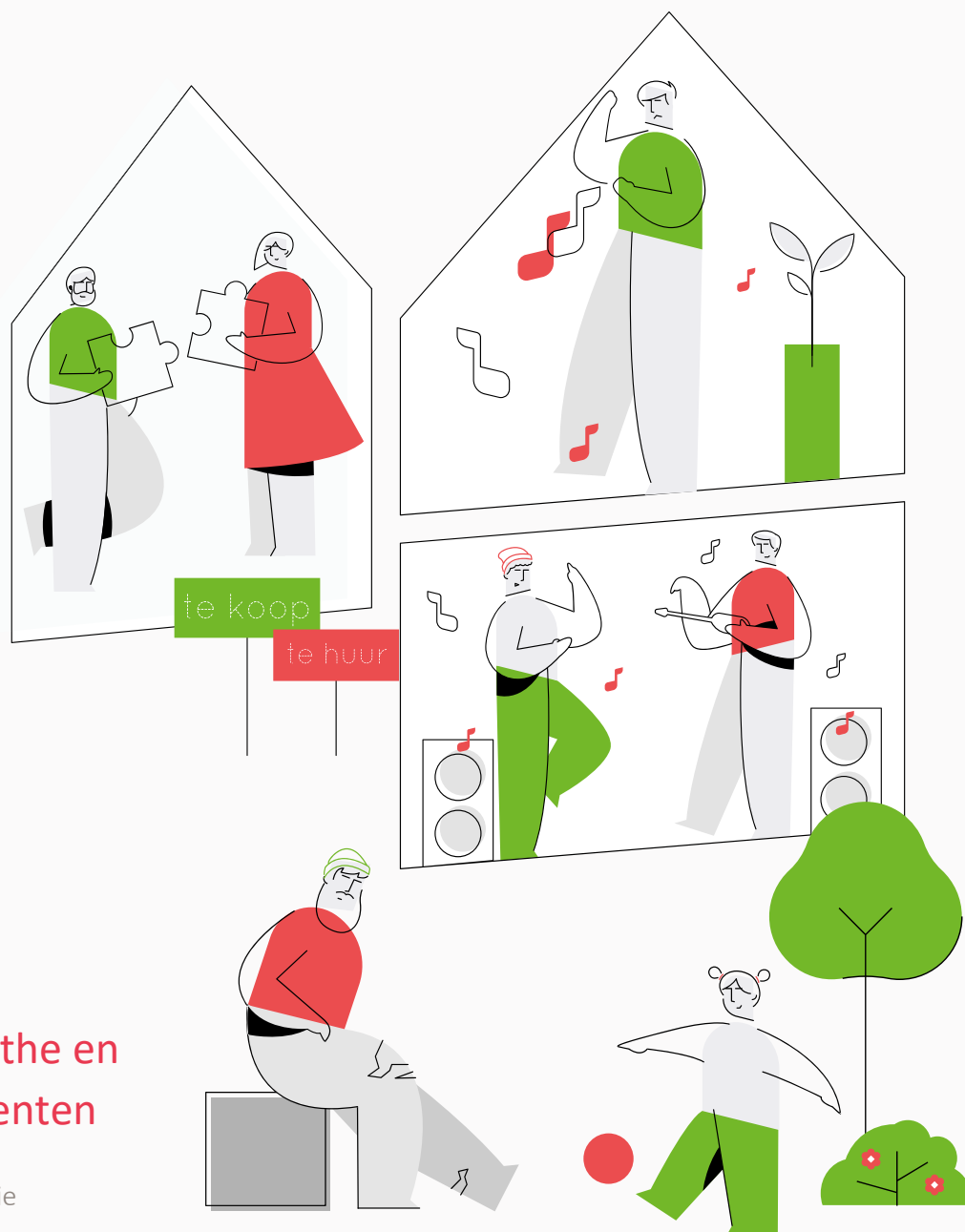

Een thuis in Drenthe voor iedereen

Evenwichtige verdeelafspraken aandachtsgroepen

Provincie Drenthe en
Drentse gemeenten

13 augustus 2026

Concept bespreeknotitie

Ontrafel de trend. Kijk vooruit.

DATUM	13 augustus 2026
TITEL	Een thuis in Drenthe voor iedereen
OPDRACHTGEVER	Provincie Drenthe en Drentse gemeenten
AUTEUR(S)	Kees Stob Martin Bleijenburg
PROJECTNUMMER	3500.115
STATUS	Concept bespreeknotitie

Ontrafel de trend.
Kijk vooruit.

Tivolilaan 205
6824 BV Arnhem
Postbus 1174
6801 BD Arnhem

www.companen.nl
info@companen.nl
026 351 25 32

KvK-nummer: 09035291
BTW-nummer: NL001826517B01

Inhoud

1	Introductie	4
2	Verkenningronde	5
3	Overwegingen	7
3.1	Passend wonen in plaats van herkomst	7
3.2	Huisvesting is meer dan een woning	7
3.3	Evenwichtige spreiding tussen gemeenten	7
3.4	Geen cherry picking	8
3.5	Spreiding binnen gemeenten	8
3.6	Voldoende ruimte voor reguliere woningzoekenden	8
3.7	De huidige en toekomstige opgave	9
4	Uitgangspunten voor de Drentse verdeelafspraken	10
4.1	Uitgangspunt 1 – Woonplaatsbeginsel: terugkeer naar plaats van herkomst	10
4.2	Uitgangspunt 2 – Alle gemeenten leveren een bijdrage	10
4.3	Uitgangspunt 3 – Uitvoering moet haalbaar zijn	12
4.4	Uitgangspunt 4 – Evenwichtige spreiding binnen gemeenten	12
4.5	Uitgangspunt 5 – Monitoring en leren in de praktijk	12
	Bespreking	12

1 Introductie

Met de Wet versterking regie volkshuisvesting (Wvrv) worden gemeenten verplicht om regionaal afspraken te maken over de huisvesting van wettelijk urgente woningzoekenden. Het doel van deze wet is om te zorgen dat mensen die uitstromen uit maatschappelijke opvang, beschermd wonen, jeugdhulp, detentie, vrouwenopvang en andere wettelijke urgentiecategorieën tijdig passende huisvesting kunnen vinden. De wet verankert daarmee de uitgangspunten uit het rijksprogramma *Een thuis voor iedereen*.

Voor Drenthe betekent dit dat gemeenten gezamenlijk afspraken moeten maken over een evenwichtige verdeling van deze groepen over de provincie. Daarbij staat niet alleen de verdeling van woningen centraal, maar vooral de vraag hoe inwoners op een passende woonplek terechtkomen waar herstel, participatie en zelfredzaamheid worden ondersteund.

De afspraken hebben betrekking op alle wettelijk verplichte urgentiecategorieën die onder de Wvrv vallen, inclusief dreigend dak- en thuisloze gezinnen met kinderen. De definitieve afbakening van deze laatste groep wordt nog door het Rijk vastgesteld. Daarnaast wordt op de achtergrond rekening gehouden met de bredere context van andere aandachtsgroepen, zoals ouderen en statushouders, omdat deze eveneens drukken op de beschikbare woningvoorraad.

Relevante partijen, zoals gemeenten, woningcorporaties, zorg- en welzijnspartijen en andere betrokken organisaties, worden tijdens dit proces actief meegenomen. Zo vond er op 30 juni een ambtelijke stakeholdersbijeenkomst plaats en vindt er een bestuurlijke gespreksronde plaats met de betrokken wethouders. De opbrengsten en inzichten uit dit proces vormen de basis voor de uitgangspunten in deze notitie, die dient als input en bespreking voor de bestuurlijke stakeholdersbijeenkomst op 20 augustus.

Deze notitie beschrijft:

- de eerste inzichten vanuit de verkenningronde;
- de gezamenlijke overwegingen;
- de uitgangspunten voor een evenwichtige verdeling: de gewenste ontwikkelrichting en randvoorwaarden voor succesvolle uitvoering.

2 Verkenningronde

Tijdens de eerste fase van het traject zijn met verschillende betrokken partijen aandachtspunten en perspectieven geïnventariseerd en besproken. De bestuurlijke gespreksronde en de ambtelijke stakeholdersbijeenkomst laten zien dat, ondanks verschillen tussen gemeenten in omvang, woningvoorraad, centrumfunctie en zorginfrastructuur, sprake is van een aantal duidelijke gemeenschappelijke lijnen. Tegelijkertijd zijn er ook verschillen in perspectief en uitgangspositie naar voren gekomen. Deze bieden belangrijke aanknopingspunten voor de verdere uitwerking en zullen naar verwachting een belangrijke rol spelen in de bestuurlijke discussie in de volgende fase.

Hoewel gemeenten sterk verschillen in omvang, woningvoorraad, centrumfunctie en zorginfrastructuur, wordt het principe van fair share breed onderschreven. Het gesprek voeren van solidariteit is daarbij het uitgangspunt. De bestuurlijke discussie lijkt daarmee niet zozeer te gaan over de vraag óf gemeenten een bijdrage moeten leveren, maar vooral over de vraag **wat een eerlijke verdeling is en onder welke voorwaarden deze haalbaar en uitlegbaar is.**

Een belangrijke voorwaarde voor verdere besluitvorming is het beschikbaar komen van een **gedeelde en betrouwbare feitenbasis**. Gemeenten hebben op dit moment onvoldoende inzicht in de omvang en samenstelling van de toekomstige opgave, de huidige verdeling van de doelgroepen en de effecten van verschillende verdeelmodellen. Deze informatie is nodig om de bestuurlijke discussie te kunnen voeren op basis van een gezamenlijk beeld van de opgave. Daarbij zijn diverse scenario's voor de verdeling van de opgave verkend. Daarbij zijn criteria zoals **inwonertal, draagkracht, bezit (sociale huurwoningen) en mutaties (incl. tot eerste aftoppingsgrens) verkend met hun consequenties voor de opgave per gemeente**. Op basis van de verkenningronde lijkt per saldo het scenario gebaseerd op mutaties het meest haalbaar als uitgangspunt voor fair share.

Daarbij wordt breed erkend, dat niet alleen het verdelen van de aantallen urgent woningzoekenden van belang is, maar vooral ook het passend en betaalbaar wonen voor deze mensen. Factoren als de omvang van de sociale huurvoorraad, aanwezige zorg- en ondersteuningsvoorzieningen, draagkracht van buurten en kernen, sociaal netwerk, bestaande maatschappelijke infrastructuur en de lokale woningbouwcapaciteit zullen moeten worden meegewogen.

Ook het woonplaatsbeginsel is een belangrijk aspect. Terugkeer naar de gemeente van herkomst kan bijdragen aan het behoud van sociale netwerken, herstel en participatie en voorkomt dat de druk op voorzieningen en woningen zich structureel bij centrumgemeenten concentreert. Tegelijkertijd is er geen draagvlak voor een absoluut woonplaatsbeginsel. Werk, zorg, veiligheid, begeleiding en het perspectief op herstel kunnen aanleiding zijn om hiervan af te wijken. Het uitgangspunt lijkt daarmee te kunnen zijn: **woonplaatsbeginsel waar mogelijk, maatwerk waar nodig.**

Tegelijkertijd zijn er tijdens de verkenningronde een aantal belangrijke voorwaarden voor uitvoerbaarheid zichtbaar geworden. Het meest concrete knelpunt is de **beschikbaarheid van passende sociale huurwoningen**. Met name in kleinere gemeenten is het aanbod van kleine, betaalbare en passende woningen beperkt en is de bestaande harde plancapaciteit mogelijk onvoldoende om de opgave op te vangen. De haalbaarheid van fair share hangt daarom nauw samen met de vraag of woningbouwprogramma's kunnen worden aangepast en of corporaties voldoende mogelijkheden en middelen hebben om de benodigde woningen te realiseren.

Een ander aandachtspunt is de verhouding tussen de huisvesting van urgente woningzoekenden en de **wachttijden van reguliere woningzoekenden**. Gemeenten en corporaties moeten uitvoering geven aan wettelijke verplichtingen, terwijl het tekort aan sociale huurwoningen lokaal al tot lange wachttijden leidt. Dit vraagt om een aanpak waarin de huisvesting van aandachtsgroepen niet los wordt gezien van de bredere ontwikkeling van de sociale woningvoorraad. Daarbij is ook de oproep gedaan om vanuit de hulpverleningsinstanties te zorgen voor het tijdig voorbereiden van de uitstroom van cliënten, onder andere door zich tijdig in te schrijven als woningzoekende.

Tot slot bestaat er breed draagvlak voor een **haalbare invoering via een ingroeimodel**. Gemeenten, corporaties en zorgaanbieders hebben tijd nodig om zich op de nieuwe opgave voor te bereiden en de benodigde woningen, voorzieningen en begeleiding te organiseren. Een ingroeimodel biedt ruimte om de woningbouw en ondersteuning mee te laten groeien en tegelijkertijd bestuurlijk draagvlak op te bouwen.

In het onderstaande vertalen we deze verkenningsronde naar een aantal belangrijke overwegingen en praktische uitgangspunten om tot uitvoerbare en haalbare fair share afspraken te komen.

3 Overwegingen

3.1 Passend wonen in plaats van herkomst

Tijdens het gehele traject is door diverse betrokken benadrukt dat het doel niet uitsluitend bestaat uit het verdelen van aantallen over gemeenten. Het uiteindelijke doel is het realiseren van passende huisvesting voor mensen met een urgente woonvraag. Daarbij verdient het de voorkeur dat iemand kan wonen in de nabijheid van zijn of haar sociale netwerk en vertrouwde omgeving, mits dit bijdraagt aan herstel en participatie. Uitstromen uit een instelling naar de plaats van herkomst beantwoordt in veel gevallen aan dit principe. De plaats van herkomst zal meestal worden beleefd als een vertrouwde en veilige omgeving.

Tegelijkertijd werd onderkend dat terugkeer naar de oorspronkelijke woonplaats niet altijd wenselijk of mogelijk is. Soms is er sprake van onveiligheid, problematische relaties of omstandigheden waardoor elders wonen een betere oplossing biedt. Daarom moet ruimte bestaan voor maatwerk.

3.2 Huisvesting is meer dan een woning

Een veelgenoemd aandachtspunt is dat het vraagstuk verder gaat dan de beschikbaarheid van woningen alleen. Voor veel wettelijk urgente woningzoekenden zijn ook de bereikbaarheid van voorzieningen, zoals winkels, ondersteuning, zorg en welzijnsvoorzieningen, en de beschikbaarheid daarvan van belang. Een woning is pas passend wanneer de benodigde randvoorwaarden aanwezig zijn.

Met name in kleinere kernen kunnen beperkingen ontstaan doordat zorg- en welzijnsvoorzieningen minder aanwezig zijn. Wanneer wordt ingezet op een bredere spreiding van aandachtsgroepen, vraagt dit ook om nadruk te leggen op het versterken van het welzijn en welbevinden van iedere Drentse inwoner. Zowel lokaal als regionaal binnen Gezonde Marke worden de volgende onderwerpen centraal gezet in de beweging van zorg naar gezondheid: domein overstijgend samen te werken, te investeren in gezondheid, leefomgeving en veerkracht van mensen. Zorgaanbieders geven aan kansen te zien om dit in onderlinge samenwerking mogelijk te maken, mits een geïntegreerde vorm van inkoop door gemeenten hierop worden ingericht.

Hiermee hangt ook samen de inzet op preventie, waarmee soms de urgente vraag naar woonruimte kan worden voorkomen, bijvoorbeeld doordat men ggz-zorg thuis ontvangt, ontruiming wordt afgewend, maar ook doordat de hulpverlener de cliënt ondersteunt met een tijdige inschrijving in Thuis Kompas, ter voorbereiding op de toekomstige uitstroom uit een instelling.

3.3 Evenwichtige spreiding tussen gemeenten

Alle gemeenten dragen verantwoordelijkheid voor de huisvesting van wettelijk urgente groepen. Tegelijkertijd verschillen gemeenten sterk qua omvang, woningvoorraad, mutatiegraad en voorzieningenniveau. Deze verschillen bepalen mede welke bijdrage een gemeente op korte termijn kan leveren.

Tijdens de ambtelijke stakeholdersbijeenkomst werd daarom benadrukt dat een evenwichtige verdeling niet betekent dat iedere gemeente onmiddellijk exact hetzelfde aandeel huisvest. Er moet rekening worden gehouden met bestaande verschillen en uitvoerbaarheid. De gewenste richting is wel dat alle gemeenten bijdragen aan de gezamenlijke opgave. Gemeenten hebben begrip voor elkaars verschillende vertrekpositie in het aandeel sociale huur dat historisch zo gegroeid is. In lijn met de woondealafspraken wordt de opgave sociale huur beter verspreid, maar dit heeft wel tijd nodig. Vanuit de woondealafspraken werken gemeenten met relatief weinig sociale huurwoningen richting 2035 toe naar een groter aandeel sociale huurwoningen in de voorraad. Door het realiseren van de woondealafspraken zijn deze gemeenten naar de toekomst wel in staat om hun evenwichtige aandeel te leveren; ingroeipad.

3.4 Geen cherry picking

Een belangrijk uitgangspunt is dat alle wettelijk urgente doelgroepen onderdeel uitmaken van de gezamenlijke verantwoordelijkheid. Gemeenten behoren zich niet uitsluitend richten op groepen die relatief eenvoudig te huisvesten zijn. De deelnemers benadrukten dat een eerlijke verdeling alleen mogelijk is wanneer iedere gemeente verantwoordelijkheid neemt voor alle categorieën urgent woningzoekenden.

3.5 Spreiding binnen gemeenten

Naast spreiding tussen gemeenten speelt de verdeling binnen gemeenten een belangrijke rol. Er bestaat brede overeenstemming dat concentratie van kwetsbaarheid moet worden voorkomen. Kwetsbare buurten en wijken kunnen extra druk ervaren wanneer een groot deel van de urgente huisvesting daar plaatsvindt. Daarom moet bij woningtoewijzing oog zijn voor:

- draagkracht van buurten;
- de veerkracht of leefbaarheid;
- sociale cohesie;
- aanwezige voorzieningen;
- kansen voor succesvolle integratie.

3.6 Voldoende ruimte voor reguliere woningzoekenden

De beschikbare sociale huurvoorraad staat onder druk. De gemiddelde wachttijd voor een woning bedraagt in Drenthe ongeveer 6,3 jaar (Bron: Thuis Kompas). Companen heeft inzichtelijk gemaakt dat sprake is van tekorten aan goedkope sociale huurwoningen. Naast de verplichte urgentie categorieën doen ook statushouders en herhuisvestingsurgente een beroep op voorrang bij woningtoewijzing. Daardoor kan voorrang van al deze groepen gevolgen hebben voor wachttijden van reguliere woningzoekenden.

Tegelijkertijd werd benadrukt dat niets doen geen optie is. De wettelijke urgentie categorieën moeten worden gehuisvest. De uitdaging ligt daarom in het vergroten van het aanbod, zodat zowel reguliere woningzoekenden, herhuisvestingsurgente, statushouders als urgent woningzoekenden perspectief behouden.

3.7 De huidige en toekomstige opgave

Momenteel komen in Drenthe 323 huishoudens in aanmerking voor urgentie, uitgaande van de groepen die met de nieuwe wet versterking regie volkshuisvesting (Wvrv) voor wettelijke urgentie in aanmerking komen. Op basis van onderzoek heeft Companen geprognosticeerd dat de omvang van deze groep kan toenemen tot plusminus 665 huishoudens.

Urgentiegroep	Schatting jaarlijkse vraag naar woonruimte met urgentie in Drenthe
Uitstromers uit intramuraal Beschermd Wonen (Wmo)	105
Uitstromers uit klinische GGZ	50
Uitstromers uit jeugdzorgvoorziening	50 - 55
Uitstromers uit maatschappelijke opvang	100 - 105
Uitstromers uit vrouwenopvang	35
Uitstromers uit detentie / forensische zorg	55
Medisch urgenten	30 - 40
Mantelzorgers / mantelzorgontvangers	10 - 35
Stoppende sekswerkers	10
Dakloze gezinnen met kinderen	220 - 245
Totaal	665 - 735 (nu 323)

Bron: De Nederlandse GGZ – Uitwerking huisvestingsopgave GGZ-doelgroep, Ethos-tellingen elders in Nederland, Onderzoek Enserve 2023, Toewijzingscijfers Thuis Kompas, Woningmarktonderzoek provincie Drenthe Stec, Woonzorgbehoefteonderzoek 2023 Companen.

4 Uitgangspunten voor de Drentse verdeelafspraken

4.1 Uitgangspunt 1 – Woonplaatsbeginsel: terugkeer naar plaats van herkomst

Bij de huisvesting van wettelijk urgente woningzoekenden staat passend wonen centraal. Hierbij worden woonwensen, sociale binding, herstelmogelijkheden, veiligheid en benodigde ondersteuning betrokken.

Indien mogelijk wordt aangesloten bij het bestaande sociale netwerk van de woningzoekende. Uitstromen uit een instelling naar de plaats van herkomst beantwoordt in veel gevallen aan dit principe. De plaats van herkomst zal meestal worden beleefd als een vertrouwde en veilige omgeving.

Indien terugkeer naar de oorspronkelijke woonomgeving niet passend is, wordt gezocht naar een alternatief dat beter aansluit bij herstel en maatschappelijke participatie. Bij bijzondere situaties wordt maatwerk toegepast waarbij individueel belang en regionale spreiding zorgvuldig worden afgewogen.

4.2 Uitgangspunt 2 – Alle gemeenten leveren een bijdrage

Iedere gemeente draagt verantwoordelijkheid voor de huisvesting van wettelijk urgente groepen. De bijdrage van gemeenten wordt bepaald binnen de regionale afspraken. Daarbij wordt rekening gehouden met aanwezige woningvoorraad, mutaties en voorzieningen.

De gewenste ontwikkelrichting is een meer evenwichtige verdeling over de provincie, waarbij gemeenten gezamenlijk toegroeien naar een situatie waarin de opgave beter wordt verspreid.

Ingroeipad

Gedurende de ingroeiperiode zouden in gemeenten met een beperkt sociaal huuraanbod relatief veel sociale huurwoningen naar urgent woningzoekenden gaan. En dus verhoudingsgewijs minder naar regulier woningzoekenden. Ten behoeve van het draagvlak bij inwoners en kansen voor regulier woningzoekenden wordt per gemeente niet meer dan **20%** van de jaarlijks door mutatie of nieuwbouw vrijkomende sociale huurwoningen toegewezen aan urgent woningzoekenden (excl. mantelzorgurgenten). We noemen dit toewijzingsmaximum een 'cap'.

Gedurende het ingroeipad werken we tot 2035 stapsgewijs toe naar een situatie van meer gelijkmatige huisvesting van deze groepen in alle gemeenten. In de eerste jaren nemen de grotere gemeenten daardoor een relatief iets groter deel van de huisvestingsopgave. Het daadwerkelijke ingroeipad is direct gekoppeld aan het realiseren van de regionale Woondeal, die wordt uitgewerkt in de provinciale en gemeentelijke volkshuisvestingsprogramma's.

Cap en scenario's

Om ook voldoende woningen beschikbaar te houden voor regulier woningzoekenden, is een 'cap' opgenomen met een toewijzingsmaximum voor urgent woningzoekenden. Dit is uitgewerkt exclusief de

huisvestingsopgave voor statushouders, omdat die huisvestingsopgave een wettelijke verplichting betreft buiten deze Evenwichtig-Verdeelafspraken.

Percentage toewijzingen: Voor het minimum aandeel van het aantal mutaties in de sociale huur in een gemeente dat wordt toegewezen aan de wettelijk urgenten sluiten we aan bij het wettelijke minimum, op dit moment 15% in de Ministeriële Regeling.

We werken nu twee scenario's uit: een scenario met de naar rato van het aantal inwoners en naar rato van het aantal mutaties. Hierbij berekenen we ook wat er gebeurt bij een 'cap' van 15% (wat een fractie onder het regionale gemiddelde ligt, maar het wettelijke minimum is) en bij een 'cap' van 20%.

Tabel 1. Scenario naar rato van het aantal inwoners en naar rato van het aantal mutaties ('cap' van 15%)

Gemeente	Inwonertal	Max 15% mutaties	Jaarlijks niet gehuisvest	Rato mutaties	Max 15% mutaties	Jaarlijks niet gehuisvest
Aa en Hunze	34	23	11	26	23	3
Assen	92	92	0	123	108	15
Borger-Odoorn	34	23	11	26	23	3
Coevorden	47	39	8	44	39	5
De Wolden	32	17	16	19	17	2
Emmen	144	144	0	167	147	20
Hoogeveen	75	67	7	77	67	9
Meppel	48	48	0	67	59	8
Midden-Drenthe	45	38	6	43	38	5
Noordenveld	42	22	20	25	22	3
Tynaarlo	46	23	22	27	23	3
Westerveld	26	17	9	20	17	2
Drenthe	665	554	111 vd 665	665	585	80 vd 665

Bij het scenario 'rato inwoners' zijn door de cap 111 urgent woningzoekenden bij deze verdeelafspraken niet bemiddelbaar. Bij het scenario 'rato mutaties' dan geldt dit nog voor 80 urgent woningzoekenden.

Tabel 2. Scenario naar rato van het aantal inwoners en naar rato van het aantal mutaties ('cap' van 20%)

Gemeente	Inwonertal	Max 20% mutaties	Jaarlijks niet gehuisvest	Rato mutaties	Max 20% mutaties	Jaarlijks niet gehuisvest
Aa en Hunze	34	31	3	26	26	0
Assen	92	92	0	123	123	0
Borger-Odoorn	34	31	3	26	26	0
Coevorden	47	47	0	44	44	0
De Wolden	32	22	10	19	19	0
Emmen	144	144	0	167	167	0
Hoogeveen	75	75	0	77	77	0
Meppel	48	48	0	67	67	0
Midden-Drenthe	45	45	0	43	43	0
Noordenveld	42	29	12	25	25	0
Tynaarlo	46	31	15	27	27	0
Westerveld	26	23	3	20	20	0
Drenthe	665	618	47	665	665	0 vd 665

Met een cap van 20% blijft er nog een opgave over van 47 urgent woningzoekenden bij het scenario 'rato inwoners' en kunnen alle urgent woningzoekenden worden bediend bij het scenario 'rato mutaties'.

4.3 Uitgangspunt 3 – Uitvoering moet haalbaar zijn

De uitvoerbaarheid van de afspraken wordt beïnvloed door:

- het aantal netto toegevoegde sociale huurwoningen;
- de mutatiegraad;
- de beschikbaarheid van voorzieningen, afhankelijk van de doelgroep;
- de aanwezigheid van passende woonvormen;
- de ondersteuningsstructuur, bijvoorbeeld het tijdig anticiperen op de uitstroom van een cliënt uit een instelling door middel van een tijdige inschrijving als woningzoekende
- het aantal herhuisvestingsurgenten en statushouders

Bij verdere uitwerking van de verdeelsystematiek worden deze factoren expliciet meegenomen. Daarbij kunnen kleinere kernen worden ontzien.

4.4 Uitgangspunt 4 – Evenwichtige spreiding binnen gemeenten

Corporaties, gemeenten en andere professionals binnen de domeinen wonen, welzijn en zorg bepalen gezamenlijk welke woonlocaties passend zijn. Hierbij wordt rekening gehouden met leefbaarheid, draagkracht en sociale veiligheid in buurten en wijken.

4.5 Uitgangspunt 5 – Monitoring en leren in de praktijk

Partijen realiseren zich dat de nieuwe wetgeving leidt tot een nieuwe werkwijze. Daarom wordt ingezet op monitoring, evaluatie en gezamenlijke kennisontwikkeling. Jaarlijks wordt bekeken hoe de afspraken uitwerken in de praktijk en waar bijstelling nodig is.

Bespreking

Vragen aan bestuurders:

- *Akkoord op deze vijf uitgangspunten om te komen tot evenwichtige verdeelafspraken? Welke concrete alternatieven stelt u eventueel voor; zowel in verdeelafspraken als ook in maatregelen bijvoorbeeld rond ondersteuning en een zachte landing?*
- *Hoe kijkt u aan tegen een ingroeipad naar 2035? Is dit een bruikbare werkwijze en is de termijn volgens u passend?*
- *Bij uitgangspunt 3: kunt u zich vinden in een vorm van compensatie tussen gemeenten? Zo ja, welke vorm van compensatie ziet u voor zich: te denken is aan een bijdrage in Wmo-begeleiding of een lagere cap bij punt 2 voor gemeenten met veel sociale huurwoningen of die een grote inspanning leveren in de realisatie van meer sociale huurwoningen?*
- *Wat gebeurt er als we niks of te weinig doen? Stel dat we minder urgenties afgeven dan de behoefte, stel dat we te weinig kleine betaalbare woningen bouwen, stel dat de welzijns- en zorgvoorzieningen achterblijven, wat doen we dan?*